

- VI OPFØRTE OS SOM HØNS

- Man kan ikke blive tævet af politiet om lørdagen og flirte med de samme folk om søndagen

- Vi opførte os som høns. Det er fuldkommen skizofrent at lade sig tæve af politiet den ene dag og flirte med betjentene den næste. Hvis ikke piger bliver klar over, at den samfundssituation, der ligger bag Vietnam, er den samme som

den, der skaber kvindesag, er det hele bare helvedes u-almvorligt. Vi blamerede os. Det var så hyggeligt at se piger demonstrere...

Tut Stuhr, 44 år, tegner, er oprigtig gal. Hun deltog i bus-besættelsen efter K-dag i Fælledparken og var også med aftenen før ved den amerikanske ambassade. — Det var ad-

skillige af pigerne, siger hun. — Men hvad hjælper det, når man dagen efter lægger armen om halsen på betjenten og smiler til fotografen, og når Ulla Dahlerup lader sig bære bort i filmstjerne-attitude. Folk griner bare ad os. Politiet synes, vi er søde, når de har armene fulde af dame. — Vi kan ikke li' at tage hårdt på piger, sagde de på stationen. Det har de dog ellers gjort før — men så sætter man sig også ned og lader sig slæbe væk som en sæk kartofler. Det ser ikke særlig kvindeligt ud og egner sig ikke til charmebilleder... Selvfølgelig mener jeg ikke, at vi sku' have slået på betjentene. Vi manglede bare værdig-

Tut Stuhr, med i pige-demonstrationen, som endte med tre timers ophold på politistation: — Vi latterliggør os selv, når vi lader os bære i filmstjerne-attitude i betjentenes stærke arme. (Foto: Busser).

hed. Det blev så yndigt og romantisk...

Smiler politiet, når vi er 5000?

— Er du selv med i pige-gruppe?
— Nej. Har aldrig været det. Jeg deltog i aktionen, fordi den er ganske logisk i sit formål. Det drejer sig om ligeløn. Men jeg tror ikke, at husmodrene bli'r bevidste om deres lorte-situation, fordi der er piger med røde hatte og strømper. I stedet for alle de rodede smågrupper, burde man koncentrere sig om oplysning. Flere af pigerne anede ikke engang, at vi får bade.

Det er så herligt med spontane demonstrationer og folk, der ikke kender politivedtægten. Selvfølgelig skal vi betale, og selvfølgelig skulle vi alle sammen erklære os skyldige — for vi overtrådte jo den politivedtægt. Jeg foreslår, at man til næste demonstration vifter med „den lille grønne“. Og har læst Simone de Beauvoir. Ellers latterliggør vi bare os selv. Og hvad sker der, når vi om et år ikke er 26, men 50? Eller 5000? Man må formode, at ak-

tionerne escalerer! Vil politiet så stadig smile pænt til os? Det er da ikke en morsomhed. Kvindesag og det såkaldte ungdomsoprør er to sider af samme sag.

Tilgængelige skydevåben

— Der var for resten noget, der undrede mig meget under det tre timers ophold på Østerbro Politistation, fortsætter Tut Stuhr. — Da nogle af pigerne begyndte at kikke i skuffer og skabe, fik politiet travlt med at låse af, fordi vi alle sammen havde set, at der lå skydevåben — helt tilgængeligt. Det er rent vanvid. Har man været på en station én gang og orienteret sig, skulle der være klar bane næste gang, man kommer.

— Har du selv været arresteret før?
— Næh, jeg er ret god til at smutte. Jeg løber ikke særligt hurtigt, men når politi først er i gang med at storme, stormes der bare ligeud og i takt, og så kan man sagtens forsvinde.

Mistet identitet

— Hvornår er du blevet bevidst „kvindesags“?

— Det har jeg vel altid været, men det stod helt fedt for 1½ år siden, da min mand blev fyret som journalist efter uoverensstemmelser med chefredaktøren på et hovedstadsblad. Jeg havde i seks år tegnet for samme blad, men da jeg mødte op, fik jeg at vide, at man da havde antaget en anden, fordi man gik ud fra, at jeg heller ikke var der mere... Jeg fik ordnet det som funktionær med fire måneders løn, men jeg havde bare mistet mit arbejde — og min identitet. DA gik det for alvor op for mig, at snakken ikke skal gå om opvask og sminke. Det er bare petitesseer. Hvis jeg synes det er skægt, maler jeg min rev lyseblå — det er ikke væsentligt, men det er væsentligt at lave en aktion og så tabe den på gulvet, fordi man NYDER at blive båret af stærke betjent-arme.

Jeg er virkelig gal...

En rødstrømpe slås ikke med politiet den ene dag for at flirte med betjentene den næste

Af Karen Syberg
stud. mag., rødstrømpe

Kære Ulla Dahlerup. Hvad du egentlig er, har jeg svært ved at finde ud af. Men ét ved jeg: Rødstrømpe er du i hvert fald ikke.

Ikke hvem som helst

For det første: En Rødstrømpe er ikke hvemsomhelst, der mere eller mindre talentfuldt anvender udenomsparlamentariske metoder. Det gør rødstrømperne ganske vist også. Men de gør det ud fra en bestemt politisk teori, ikke blot for at gennemføre en række programpunkter og så stille sig tilfreds, når ligeløn, fri abort og hvad andre fortræffeligheder, vi allesammen kan blive enige om må gennemføres, er opnået.

Denne teori betinger dels vor samfundsopfattelse, dels vor organisering i ligestillede basisgrupper — uden ledere (er du rødstrømpe, Ulla?) — hvor vi lægger vægt på at klarlægge vore kollektive kvindeproblemer for derefter at gøre noget ved dem ved hjælp af private og offentlige aktioner.

Flirt og kamp

Hvad angår samfundet mener vi ikke, at det er muligt at gennemføre ligestilling mellem kønnene inden for det nuværende samfunds rammer. Før klasse-skellene er væk, vil kønsskellene heller ikke forsvinde. Kort sagt: Rødstrømperne fører både klas-

sekamp og kvindekamp. Er du rødstrømpe, Ulla?

For det andet:

En rødstrømpe slås ikke med politiet den ene dag for næste dag at flirte med de samme repræsentanter for ordensmagten i landet. Et blik på billederne i den avis, du selv skriver i, vil hurtigt overbevise dig om, at det ikke blot var politiet, der smilede sødt. Men du var måske ikke med til Cambodia-demonstrationen dagen før. For hvis ikke, eksisterer dilemmaet jo ikke for dig.

Nej, rødstrømperne var ikke med til »arrangementet« i Fælledparken. Vi havde på forhånd gjort det klart, at vi tog afstand fra arrangementets form, hvad du formodentlig ikke er uvidende om.

Mere overraskende virker det at læse din påstand om, at vi ikke havde noget med 1. maj-demonstrationen på Rådhuspladsen at gøre. Den var faktisk planlagt og udført af os i samarbejde med Individ og Samfunds kvindesagsgruppe. (Læs Ekstrabladet d. 2. maj, hvor tre rigtige rødstrømper redegjorde for baggrunden for aktionen).

Et af en rødstrømpes vigtigste krav til sig selv, er kravet om at stå solidarisk med sine medstre. Det betyder bl. a., at man ikke lyver om dem eller på anden vis bagtaler dem. Ja, jeg ved ikke, hvad du er, Ulla, men rødstrømpe bliver du altså først efter en kraftig omskoling.